

## ПОХВАТАНЕ НЕПРИЈАТЕЉЕ ПРЕДАВАЛИ СМО У УЖИЦЕ

Крајем августа 1941. године добио сам гхреко Раше Јовановића цедуљицу с поруком да дођем Кепиној колиби на Тари. Отишао сам и тамо нашао партизане. Јавио сам се Рајаку Павићевићу.

Добио сам наређење да с Миломиром Југовићем и још једним другом пођем по селима и сакупљам оружје, муницију, војничке униформе и друге војничке ствари. Кренули смо. Код једног сељака у Солотуши нашли смо доста војничког одела, обуће, нешто муниције и бомби. У Обајгори и Пилици нашли смо нешто пушака, пиштоља и два митраљеза. Били смо затим у Дубу и Злодолу. У Вишесави смо нашли три војна пиштоља. Сељацима смо рекли да војну опрему донесу на Тару, а оружје и муницију смо сами однели. Већина се одазвала овом нашем позиву и донели су на Тару доста војничке опреме.

Дванаестог септембра Рачанска партизанска чета ушла је у Бајину Башту и сместила се у просторије Основне школе. Сутрадан ми је Тодор Павићевић наредио да идем у зграду „Монопола“, да тамо примам људе које ми он пошаље и да их распоређу-**ЈМ** на стражу. Тако је формирана партизанска милиција у Бајиној Башти. Страже смо постављали испред Команде места, зграде „Монопола“, жандармеријске касарне, на мосту од Рогачице и испред зграде „Берзе“. Једна десетина с разводником чувала је мост на Дрини.

Командир милиције у Бајиној Башти био је најпре Тодор Павићевић, а кад је он отишао на другу дужност, ја сам преузео дужност командира милиције. У саставу милиције било је око 80 људи, већином пекарских, месарских, металских радника, ђака и сељака из Бајине Баште и околине. Неки Јовановић, звани „Чалија“, родом из Пилице, ишао је свако јутро с мотором на Николића брдо да извиди да не наиђу Немци.

Припадници милиције били су најпре наоружани пушкама „манлихеркама“ са три метка, неки су имали само ловачку пушку, а касније смо добили пушке партизанке.

Милиција је имала дужност да штити имовину грађана и да се бори против шпекуланата, лопова и народних непријатеља. Тих дана смо ухватили и казнили неке трговце, који су из својих радњи и магаза износили робу и носили кућама те препродавали. Неколико пута смо се придруживали Рачанској партизанској чети у

мањим оружаним акцијама, Учествовали смо у борби против четника на Љубовији, на Зарожју и у Овчињи.

Негде крајем октобра изненада је с Равне горе у Бајину Башту дошла већа група четника. Дошли су преко Варде. Њихов командант био је неки Шибалић, некадашњи шеф пореске управе из Косјерића, а један од четобаша био је Баратовић, кифлација из Бајине Баште. Четници су одсели испред хотела „Босна“. Чим сам их угледао, јавио сам то нашој команди. Мијо Јовановић ми је телефоном наредио да позovem четнике да дођу у касарну на ручак, да је таква наредба њиховог команданта Шибалића, који је на преговорима у партизанском штабу. Тако сам учинио. Четници су одмах кренули у касарну. Било их је око 60. Сви су били добро наоружани. Ту се налазила и Прва ужичка партизанска чета. Четницима је наређено да се построје у кругу касарне. Тада је пред њих изашао командир Прве ужичке Слободан Секулић и питао да ли желе споразум с партизанима или ће да пролевају братску крв. Сви су рекли да желе споразум. Слободан Секулић је онда наредио да одложе оружје. Ко хоће може остати у партизанским редовима, а ко неће нека иде својој кући.

— Немојте више да се овако сретнемо! — завршио је Секулић.

Четници су предали оружје и отишли својим кућама. Четобашу Баратовића и његову љубавницу одвели смо у затвор. Шибалић је отишао на Равну гору и тамо су га, како смо чули, убили четници што је дозволио предају својих људи у Бајиној Башти. Баратовић је спроведен у Ужице и о његовој даљој судбини ништа не знам.

Непријатељ, међутим, није мировао. У другој половини новембра милиција је добила задатак да приведе један број изразитих издајника из Бајине Баште и околине. Тада су похватани Милан Рајаковић, бивши начелник среза смедеревског, Светислав Веизовић, хотелијер из Бајине Баште, и његов зет Мартић, Радомир Вуковић и неки Јова који је радио као књмговођа Индустријске банке. Сви су затворени и изјутра 22. новембра спроведени су из Бајрше Баште у Ужице. Овог датума се добро сећам јер смо при повратку из Ужица на Теразијама чули експлозију која се догодила у трезорима.

Од Рајака Павићевића добио сам 29. новембра наређење да формирам једну чету за Кадињачу. Формирао сам чету од око 90 бораца. У чети су била два вода и четири десетине. Ја сам био командир чете, водници су били Благомир Богдановић и Милан Тадић, а десетари Бошко Савић, Славко Анђић, Радован Лазаревић и Максимовић из Бесеровине. Остале рачанске јединице су се налазиле на терену.

Кренули смо преко Таре за Кадињачу. Дошли смо на Поникве, а ту нас је срео курир Драгутин Чучковић. Рекао је да је борба на Кадињачи завршена. Немци су прошли за Ужице.

**Милоје КАРАДАРЕВИЋ.**